బందిపోట్లు

భీమవరపు పురుషోత్తం

గుబురుగా ఉన్న చెట్టుకొమ్మల్ని తోసుకొంటూ నడిచాడు విశ్వనాథ్!

ఎదురుగా నిశ్చలంగా కనిపిస్తూంది తెల్లటి కోనేరు! అతడి కళ్ళు మెరిశాయి. దాహం రెట్టింపయింది. కోనేటి దగ్గరకు వెళ్ళి సగం నీటిలో మునిగిపోయి ఉన్న పెద్ద రాయిమీద కాలు పుంచి వంగి, దోసిళ్ళతో నీళ్ళు తీసుకొని తాగాడు.

హాయిగా ఉన్నట్టనిపించింది అతనికి నీళ్ళు తాగాక.

కొద్ది దూరంలో కనబడుతున్న చల్లటి చెట్టునీడ కేసి నడిచాడు. పెద్ద పెద్ద వృక్షాలు వలల్లా పెనవేసుకొని పోయిన పొదలతో పచ్చగా ఇరుగ్గా ఉన్న అరణ్యమది!

శరీరం నిండా అలసటవల్ల నీడలో కాసేపు కూర్చోగానే నిద్ర ముంచుకొని రాసాగింది విశ్వనాథ్ కు. వత్తయిన పచ్చికపై వాలి కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

క్రమంగా నిద్రలోకి జారిపోయాడు.

అతడి శరీరంపై దుస్తులు చాలావరకూ మాసిపోయి ఉన్నాయి. ఎడం మోకాలివరకూ పేంటు పీలికలుగా చిరిగిపోయి ఉంది.

అలా ఎంతసేపు గడిచిందో అతడికే తెలీదు! దాదాపు సూర్యాస్తమయ సమయం అయిపోయింది అప్పటికి. హోరుమని వినిపిస్తున్న గుర్రపు డెక్కల చప్పుడు క్రమంగా పెద్దదవడం అతడికి లీలగా తెలుస్తోంది!!?

లేవడానికి ప్రయత్నించసాగాడు విశ్వనాథ్. అవయవాలు అతడి స్వాధీనంలో లేవు! అలసట అతడిని లొంగదీస్తోంది. అతి కష్టంమీద కొద్దిగా లేచి కళ్ళు విప్పసాగాడు!

గుర్రపు దండు అతడున్న ప్రాంతాన్ని సమీపించింది. కళ్ళు విప్పిన విశ్వనాథ్, తన ప్రక్కన వున్న చెట్టుచాటుకు తప్పుకోవాలని అటు కదిలాడు అతికష్టం మీద!!

గుర్రపుడెక్కల చప్పుడు ఆగిపోగా వినిపించిందో కఠినస్వరం "ఏయ్ ఎక్కడ్రా వాడు?"

"తీసుకు రండిటు!"

ప్రమాదం పక్కన చేరిందని గ్రహించాడు విశ్వనాథ్. నల్లగా ఒక మోస్తరు ఎత్తులో వున్న ఇద్దరు దృఢకాయులు అతడిని సమీపిస్తున్నారు! వాళ్ళ తలలు ఎర్రగా ఎండిపోయి దుబ్బుల్లా లేచి ఉన్నాయి.

అతడూహించింది నిజమయింది! బందిపోటు దొంగలు వాళ్ళు! వాళ్ళకు దూరంగా చాలామంది దొంగలు ఆగిన గుర్రాలపై నుండి ఇటే చూస్తున్నారు! రెండు తుపాకులు తనవైపు గురి పెట్టబడి ఉండడం గమనించాడు విశ్వ

నాథ్.

చెరోవైపు అతడిని ఒడిసిపట్టుకొని ముందుకు నడిపించారు వాళ్ళు. తనను ఎందుకు తీసుకెళుతున్నారో అర్థం కాలేదు విశ్వనాథ్ కి.

అందులో ఒకడు విశ్వనాథ్ ను, తన గుర్రం బలమైన మెడపై మూటలా ఎత్తి పడేశాడు. బాధగా మూలిగాడు విశ్వనాథ్. మళ్ళీ నాయకుడి అరుపుతో పరుగు అందుకున్నాయి గుర్రాలు

గుర్రం మెడపై నిస్సత్తువగా పడున్న విశ్వనాథ్ కు కడుపులకు పొత్తికడుపు నొక్కుకొనిపోతూ నరకంగా ఉంది!

దాదాపు అరగంటపైనే సాగింది ప్రయాణం. గుర్రం వేగం తగ్గడం తెలుస్తూంది విశ్వనాథ్ కు. అక్కడంతా ఇసుక ప్రాంతము కావడంవల్ల దుమ్ము చుట్టూ పొగ పెట్టినట్టు క్రమ్మేసింది వాళ్ళను. విశ్వనాథ్ కు దగ్గు వస్తూంది దుమ్ము ముఖంమీద పడి.

కొద్దిగా మెడతిప్పి చూశాడు. ఆకాశంలోనికి ఉన్నట్టున్న సన్నటి ఎత్తైన చెట్లు వాటి చుట్టూ అల్లుకొన్న ముళ్ళపొదలు, వాటి వెనుక అస్పష్టంగా కనిపిస్తున్న మెట్టలావున్న కొండ!! దానికి మూలగా పెద్ద నీటి ధార కొండపై సహజంగా ఏర్పడిన రంధ్రంలో నుండి వెలుపలికి తన్నుకువచ్చి క్రిందికి ప్రవాహంలో పడుతూంది.

గుర్రాలను ముందుకు నడిపించారు. చెట్లను దాటుకొంటూ కొద్దిదూరం వెళ్ళాక ఎడం వయిపుకు తిరిగారు! కొండను దగ్గరగా చూశాడప్పుడు విశ్వనాథ్. పొరలు పొరలుగా ఉన్న పలకరాళ్ళు అతికినట్టు పెళుసుగా

ఉందో కొండ. గుర్రాలు బాగా ముందుకు నడిచాయి....

పైనుండి పడుతున్న నీటిధార లనుండి, విడిగా పైకి చిమ్ముతున్న నీళ్ళు, విశ్వనాథ్ ముఖంపై జల్లులా పడుతున్నాయి. అలా కాసేపు అక్కడే ఉంటే బావుండు ననిపించింది అతడికి. అయినా గుర్రాలు ముందుకు సాగి పోయాయి—

ఎదురుగా నిలువెత్తులో కనిపిస్తూన్న మొక్కల వెనుక విశాలమైన నల్లటి ప్రదేశం కనిపించడంతో కళ్ళు పెద్దవి చేసి చూశాడు విశ్వనాథ్!?

క్రమంగా అర్థమైంది అతడికి. కొండ లోపలి మార్గాన్ని చూసే గుహ అది!! గుర్రాలను లోపలికి నడిపించారు. కొద్దిదూరం వెళ్ళాక నిండా కటిక చీకటిలో మునిగిపోయినట్టనిపించిందతడికి! లోపల ఒకడు కాగడా వెలిగించి, అక్కడే గోడకు అమర్చబడివున్న ఇనుప పట్టాలో గుచ్చాడు. కొద్దిగా కాగడా వెలుతురు కళ్ళకు తగలడంతో కంటి రెప్పలు టప టప లాడించాడు విశ్వనాథ్.

కాసేపు గడిచింది. గుర్రాలు ఒకచోట ఆగాయి!

చటుక్కున బలమైన చెయ్యి పడింది విశ్వనాథ్ మెడపై!? క్రిందకు లాగింది చెయ్యి అతడిని. పైకి లేచే ఓపిక ధైర్యం లేకపోవడంతో అలాగే ఉండిపోయాడతడు క్రింద.

మళ్ళీ చెయ్యి అతడి మెడపై పడింది. కాలరువద్ద పట్టుకొని పైకి లేపింది. గబగబా ఈడుస్తున్నట్లు నడిపిస్తూ లాక్కెళ్ళాడా వ్యక్తి! అక్కడొక మూల కాగడా వెలుగుతోంది. ఎదురుగా వున్న చెక్కతలుపు తెరిచాడు.

తనను నిర్బంధిస్తున్నారని గ్రహించాడు విశ్వనాథ్.

అతడిని లోపలికి నెట్టిన తర్వాత తలుపు మూసి వేయ బడింది.

2

మెల్లగా లేచి చూశాడు విశ్వనాథ్. గది బాగా చిన్నది. రాతిగోడలు మెరుస్తున్నాయి. గది తలుపుకి పైన వున్న నలుచదరపు రంధ్రంద్వారా బయట కాగడా వెలుతురు కొద్దిగా గదిలోనికి ప్రసరించడం చూశాడు విశ్వనాథ్.

బలమంతా ఉపయోగించి తలుపును ముందుకు తోశాడు. తలుపు లేలిగ్గా అటూ ఇటూ ఊగుతోంది. కానీ, అది చాలా బలంగా తయారుచేయబడిందని కొద్ది సేపట్లోనే అర్థమైంది అతడికి.

కళ్లుమూసుకొని రాతిగోడకు జారబడి కూర్చుండి పోయాడు చాలా సేపు. ఒత్తుగా పెరిగిన గడ్డాన్ని వేళ్ళతో తడుముకొన్నాడు. రెండురోజులుగా అతి దేమీ తినివుండక పోవడంవలన ఆకలి దహించివేస్తుందతడిని. లేచి తలుపు దగ్గరికి వెళ్ళి, చీకట్లో తడుముకొని రాతి కంపులమీద కాళ్ళువేసి పైకెక్కి రంధ్రంలోనుండి చూశాడు.

గుహ లోపలి భాగం పెద్ద విశాలంగా లేదు. అటు వైపు వరసగా పాతిన కర్ర ఆర్చిలకు గుర్రాలను కట్టే శారు. సన్నటి మసక వెలుతురులో అవి తాపీగా గడ్డి తింటున్నాయి. గుహామధ్యలో పెద్ద మంట! దానిచుట్టూ గుంపులా కూర్చుని వున్నారు బందిపోట్లు.

మాంసాన్ని మంటలో కాల్చుకొని, యేదో పొడిలో నంజుకొని తినడం మాని విశ్వనాథ్ పెదాలు తడుపు

కొన్నాడు. గుహపై నాలుగువైపులా వ్రేలాడదీయబడిన ఇనుపగొలుసులకు వున్న రింగుల్లో గుచ్చబడిన కాగడాలు చిన్నగా వెలుగుతున్నాయి. ఓ మూలగా వున్న తెల్లటి రెండు పెద్ద పెద్ద ప్లాస్టిక్ పీపాలలోనుండి సారాయిని ముంచుకొంటున్నారు అప్పుడప్పుడు!

గోలగోలగా యేదో మాట్లాడుకొంటున్నారు వాళ్లు. ఎక్కువగా బూతులు దొర్లుతున్నాయి వాళ్ళ మాటల్లో. మధ్య మధ్యలో వెళ్ళుమన్న వికృతమైన నవ్వులుకూడా వినబడుతున్నాయి.

బందిపోట్ల నాయకుడి ముఖం మంట వెలుతురులో స్పష్టంగా చూశాడు విశ్వనాథ్. క్రూరత్వం అతడి ముఖం నిండా వుంది!!

విశ్వనాథ్ క్రిందికి దిగి గుప్పెళ్ళు బిగించి చేతులతో తలుపుపై దబ దబా బాదసాగాడు.

రెండు నిమిషాలు గడిచాక పై రంధ్రంలోనుండి ఏదో లోపలికి విసిరివేయబడడం చూసి, క్రిందికి వంగి చూశాడు. పొడుగాటి మాంసంముక్క అది. మంటలో కాల్చబడింది కొద్దిగా వేడిగా వుంది.

దానికి అంటిన దుమ్మును తుడిచి, గబగబా తినేశాడు. త్రాగడానికి యేదయినా వుంటే ప్రాణం నిలబడుతుందనుకొన్నాడు విశ్వనాథ్.

సరిగ్గా నిమిషం తర్వాత చెక్కతలుపు అడుగునున్న రెండంగుళాల రంధ్రంలోనుండి. చిన్న సత్తుప్లేటు లోపలికి వచ్చింది. అందులో యేదో ద్రవం ఉండడం గమనించి, రెండు చేతులతో ప్లేటుని జాగ్రత్తగా పైకెత్తి వాసన చూశాడు. తీపికలిపిన వగడు వాసన వస్తూన్న

సారాయి అది! అయినా విశ్వనాథ్ కు త్రాగక తప్ప లేదు. ఊపిరి బిగబట్టి చిన్న చిన్న గుక్కలుగా మింగుతూ పూర్తి చేశాడు దానిని.

కాస్త కడుపు నిండినట్టయింది. గోడకు జారబడి కూర్చున్నాడు. నిద్రపోవాలని కళ్ళుమూసుకున్నాడు. చెవిరంధ్రాలు వెచ్చబడ్డట్టు అనిపిస్తూందతడికి! ఒళ్ళంతా మత్తుగా వుంది. అదంతా సారాయి ప్రభావమని అర్థమైంది విశ్వనాథ్ కు. దాదాపు మూడురోజులుగా నిద్రలేక పోవడంవల్ల మళ్ళీ గాఢంగా నిద్రపట్టేసిందతడికి....

ఎవరో తనను తట్టి లేపడంతో మెలకువ వచ్చింది విశ్వనాథ్ కు. కళ్ళు ఒకసారి నులుముకొని పూర్తిగా తెరిచి చూశాడు....!?

అతడికి యెదురుగా పొడుగాటి ఆకారం నిలబడివుంది. గది తలుపు తెర్చి ఉంది! అది రాత్రి సమయం అని నిశ్శబ్దతనుబట్టి తెలుస్తూంది!

విశ్వనాథ్ ఆశ్చర్యపోతూ యెదురుగా వున్న వ్యక్తిని పరిశీలనగా చూడసాగాడు.

అంతలో ఆ వ్యక్తి "ఏయ్, త్వరగా లే తప్పించు కొందువుగాని ఇక్కడనుండి" అన్నాడు తగ్గుస్వరంతో.

ఆ మాటలకు అసంకల్పితంగా లేచి నిలబడ్డాడు విశ్వనాథ్. అతడి గుండె వడివడిగా కొట్టుకోసాగింది.

ఆ వ్యక్తి విశ్వనాథ్ జబ్బమీద చేయివేసి తొందర పెట్టాడు. "నడు తొందరగా. ఆలస్యం చేసినకొద్దీ ప్రమాదం!" ఆ వ్యక్తి బందిపోట్లలో ఒకడని గ్రహించాడు విశ్వనాథ్.

చురుగ్గా గదినుండి వెలుపలికి వచ్చేశాడు విశ్వనాథ్. గుహలో కాంతిలేదు పెద్దగా. గుర్రాలు కట్టినవైపు,

అతడిని బంధించిన గదికైపూ రెండు కాగడాలుమాత్రం కొవ్వొత్తుల్లా వెలుగుతూ మసక వెలుతురుని ఇస్తున్నాయి.

గుహ మధ్యలో మంట ఆరిపోయి వుంది. కొన్ని నిప్పుకణికలు మాత్రం ఎర్రగా మెరుస్తున్నట్టు కనబడుతున్నాయి. ఆరిపోయిన మంటచుట్టూ బందిపోట్లు చిందరవందరగా అస్తవ్యస్తంగా పడుకొని నిద్రపోతున్నారు. అందులో కొంతమంది పెట్టే గుర్రు ఆగి ఆగి చెవులు గింగిర్లెత్తేలా వినబడుతూంది!

ఆ వ్యక్తి తలుపు దగ్గరగా వేసి "ఇటురా!" అని సైగచేసి విశ్వనాథ్ ను కొద్ది లోపలికి తీసుకొని వెళ్ళాడు. ఊపిరి వదలడానికి కూడా భయంగా వుంది విశ్వనాథ్ కు! పడుకొన్న బందిపోట్లను చూస్తూ ఉంటే యే క్షణాన అయినా వాళ్ళకు మెలకువ రావచ్చనిపిస్తోంది!!

చీకటిలో నల్లటి ఆకారంలా మాత్రమే కనబడుతున్న పెద్ద భోషాణాన్ని సమీపించాడా వ్యక్తి. చేతిలో ఉన్న తాళంచెవితో నిశ్శబ్దంగా తెరిచాడు దాన్ని. లోపల ఓ మూలవిడిగా పొడుగ్గా, లావుగాఉన్న సంచుల్ని చూపాడు.

"ఏమిటవి?!" అయోమయంగా చూస్తూ అడిగాడు విశ్వనాథ్.

ఎదుటి వ్యక్తి నల్లటి ముఖం చీకట్లో కలిసిపోయి, అతడి ఎర్రటి కళ్ళు, మాట్లాడినప్పుడు మెరిసే తెల్లటి పళ్ళు మాత్రమే కనబడుతున్నాయి విశ్వనాథ్ కు.

విసుక్కున్నాడా వ్యక్తి విశ్వనాథ్ ప్రశ్నకు. "ముందిక్కడనుండి క్షేమంగా బయటపడడానికి సహకరించు చాలో!" చెప్పాడు మెల్లగా.

తర్వాత ఇద్దరూ చెరోవైపు పట్టి రెండు మూటల్ని, గుహ వెలుపలికి చేరుకొనే మార్గం ఉన్నచోటకు

చేర్చారు. మాటలు బరువుగానే ఉన్నాయనిపించింది విశ్వనాథ్‌కు.

అప్పటికే ఆ వ్యక్తి రెండు గుర్రాల్ని చప్పుడు గాకుండా కళ్ళాలు పుచ్చుకొని తీసుకొని వచ్చాడు.

3

వాళ్ళు, గుహనుండి బయటపడేసరికి రాత్రి రెండు దాటింది—

ఇద్దరూ చెరో గుర్రంపై ప్రయాణం చేస్తున్నారు వీలయినంత వేగంగా. మాటలు రెండూ మాత్రం ఆ వ్యక్తి తన గుర్రానికే తగిలించుకొన్నాడు! బహుశా, అందులో డబ్బో నగలో ఉండి వుంటాయని ముందే అనుకొన్నాడు విశ్వనాథ్!!

అప్పటికి పూర్తిగా తెల్లవారిపోయింది. గుర్రాలమీద ప్రయాణిస్తూనే, ఆ వ్యక్తి, విశ్వనాథ్ ఒకరివంక ఒకరు స్పష్టంగా చూసుకున్నారు.

"ఐదున్నర దాటింది!" చెప్పాడా వ్యక్తి చేతికున్న వాచీలో టైం చూసి.

అతడు చెప్పింది వింటూనే చుట్టూ కనిపిస్తూన్న ప్రదేశాల్ని విభ్రాంతిగా చూస్తున్నాడు విశ్వనాథ్.

వాళ్ళు ప్రయాణిస్తున్న ప్రాంతానికి కనుచూపు మేరలో చెట్లుగానీ, పర్వతాలుగానీ యెక్కడా లేవు! అంతా పీఠభూమి! క్రింద నేల అంతా రాతి ప్రదేశం. దానిపైన చాలావరకూ కాస్త ఎర్రదనం కలిసిన ఇసుక పొర కప్పేసి ఉంది! ఆ నేల రాత్రి అంతా మంచులో తడిసిందనడానికి గుర్తుగా, గుర్రపు అడుగులు పడగానే ఇసుక చెదిరిపోకుండా కొద్దిగా జారుతుందంతే!

"నా పేరు ఇలాహీ—నీ పేరు?!" అడిగాడు ఆ

వ్యక్తి, విశ్వనాథ్ పరిసరాలు చూస్తూండడం గమనించి.

విశ్వనాథ్, నల్లటి ఆ వ్యక్తి ముఖంలోనికి చూశాడు. గడ్డం లేకపోవడంవలన ముందు గుర్తించలేకపోయాడు. అయినా ముఖాన్ని జాగ్రత్తగా చూస్తే తెలుస్తుంది! ఆ వ్యక్తి ముస్లిం మతస్థుడే. తర్వాత చెప్పాడు తన పేరు.

“ఎక్కడికి వెళ్ళాలి నువ్వు?” అడిగాడు ఇలాహీ కాసేపాగి.

పైన రాళ్ళు వత్తిడి లేకపోవడంవలన గుర్రాలు పరుగు వేగం తగ్గించాయి. విశ్వనాథ్, వడిచేతి వేళ్ళు గడ్డం లోపల దూర్చి కదుపుతూ ఉండిపోయాడు.

ఇలాహీ వింతగా చూశాడు విశ్వనాథ్ వంక! మళ్ళీ ఇలాహీయే ఏదో అనబోయాడు. అప్పుడు చెప్పాడు విశ్వనాథ్ పెదవివిప్పి. “నాకంటూ గమ్యంలేదు— నేనొక టెర్రరిస్టుని!”

ఇలాహీ కనుబొమ్మలు దగ్గరయ్యాయి వెంటనే. అతడు అలాగే తలతిప్పి కాసేపు విశ్వనాథ్‌ను చూశాడు, నిశ్చలమైన చూపులతో. “టెర్రరిస్టువా!” అడిగాడు ఆశ్చర్యంగా.

విశ్వనాథ్ తల వూపాడు. ఇలాహీ గుర్రం మెడపై అటూ ఇటూ వ్రేలాడదీయబడిన పొడవాటి ముదురు ఆకు పచ్చ సంచుల్ని చూస్తూండిపోయాడు.

ఇలాహీ మిగతా వివరాలేమీ అడగలేదు, ఇక తనకు అనవసరమన్నట్లుగా! వాళ్ళ పయనం మరో పదినిమిషాలు సాగాక, దూరంగా కనిపిస్తూన్న, రెండు మూడు ఎత్తయిన భవనాల శిఖరాలను ఆసక్తిగా చూడసాగాడు విశ్వనాథ్!!

గుర్రాలు మెల్లగా పరిగెడుతూ ముందుకు సాగు

కున్నాయి.... దూరంగా ఉన్న సిటీలో ఎత్తయిన ప్రదేశాలన్నీ క్రమంగా బయటపడుతున్నట్టు కనబడసాగాయి విశ్వనాథ్ కు!!

"అక్కడేదో సిటీ ఉన్నట్టుందే!?" అడిగాడు విశ్వనాథ్ ఇలాహీ వైపు చూస్తూ.

ఇలాహీ నవ్వి చెప్పాడు. "మనం పయనిస్తున్నది, ఎడారికి దగ్గరగా ఉన్న వాలు పీఠభూమి ప్రాంతం. దాదాపు వెయ్యి కిలోమీటర్లు వెడల్పు. రెండువందల కిలోమీటర్ల పొడవుగల ఈ పీఠభూమి ప్రాంతంలో ఇదొక్కటే సిటీ! పేరు 'దైలోరానా'. ప్రస్తుతం మనం తలదాచుకోబోయేది ఆ సిటీలోనే!"

విశ్వనాథ్ ఆసక్తిగా చూశాడు!

"నేను చేసిన మోసం గ్రహించిన మా నాయకుడు దండుతో మనల్ని తరుముతూ వస్తూంటాడు ఇప్పుడు! మరో గంటన్నరలో దైలోరానా లోనికి మామూలు వ్యక్తుల్లా ప్రవేశించి మనకోసం వేట ప్రారంభిస్తారు!" చెప్పాడు ఇలాహీ. అతడి కళ్ళల్లో బెదురు కనిపిస్తూంది!

ఇలాహీ చెప్పింది విన్న తర్వాత అడిగాడు విశ్వనాథ్ "అసలు నన్నెందుకు బంధించినట్టు మీ నాయకుడు?!"

"మా నాయకుడికి ఒక అరబ్బు నాయకుడున్నాడు. వాడెక్కువగా దొంగసరుకు చవగ్గా కొంటూంటాడు— ఎవడో వాడికి పదిహేను లక్షలకు కొన్ని వజ్రాలు అమ్మాడట! ఆ వజ్రాలు నకిలీవి అని తేలడంతో ఆ అరబ్బు నిండా మునిగిపోయాడు! ఆ కోపంతో వాడిని చంపి, శవాన్ని తన కప్పగిస్తే నాలుగులక్షలిస్తానని మా నాయకుడితో ఒప్పందం కుదుర్చుకొన్నాడు...."

మా నాయకుడు మిమ్మల్ని వెంటబెట్టుకొని రెండు వారాలు తీవ్రంగా గాలించాడు. ఆ మోసగాడి కోసం! వాడు దొరకలేదు. అదే పోడుపొడవూ వున్న నువ్వు మా నాయకుడికి కనపడ్డావు! దాంతో నిన్ను చంపి, ముఖం రూపురేఖలు మార్చి అరబ్బు కప్పగించి నాలుగు లక్షలు పొందాలని మా నాయకుడి ఎత్తుగడ!" చెప్పాడు ఇలాహీ.

"మోసగాడ్!?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు విశ్వనాథ్. తను యెంత ప్రమాదంలో నుండి బయటపడ్డాడో అర్థమవగానే భయంతో ఒళ్ళు జలదరించిందతడికి....

విశ్వనాథ్ వైపు చూసి తేలిగ్గా నవ్వి చెప్పాడు ఇలాహీ "ఈ మాత్రం దానికే కంగారుపడుతున్నావు. నాయకుడు సిటీలో మనల్ని కనిపెడితే, ఎంత ప్రమాదమో ఆలోచించు?"

అప్పుడు అవగాహన అయింది విశ్వనాథ్ కు, ఇలాహీ తనను యెందుకు వెంటతీసుకొని వచ్చాడో!? నాయకుడు ఇలాహీ పై పగబట్టి వెంటాడితే అతనితో తోడు వుండడం మేలు చేస్తుంది!!

4

ఇప్పుడు డైలోరానా సిటీ శివార్లకు వచ్చేశారు, వాళ్ళిద్దరూ. గుర్రాలు నగరంలోనికి ప్రవేశించాయి.

అప్పుడే వేడెక్కుతున్న పల్చటి ఎండ వాళ్ళపై పడుతూంది. కొద్దిదూరంలో ఎత్తుగా కనబడుతున్న అద్దాల భవంతులపై ఎండ పడి అక్కడక్కడ కొన్ని అద్దాలు తెల్లగా వెలుగుతున్నట్టు మెరుస్తున్నాయి.

ఒకరిద్దరు మాసిపోయిన దుస్తుల్లో గుర్రాలపై వెళుతున్న ఇలాహీ, విశ్వనాథ్ లవంక విచిత్రంగా చూశారు!

"ఈ సిటీ నాకు బాగా తెలుసు. నువ్వేం కంగారుపడకు" చెప్పాడు ఇలాహీ.

పదిహేను నిమిషాల్లో ఒక చోటుకు చేరుకున్నా రిద్దరూ.... అది నగరానికి దక్షిణంవైపు వుంది. అయితే నగరంలో వున్న ఖరీదయిన వాతావరణం లేదక్కడ! చాలావరకు ఖాళీగా, నిర్లక్ష్యంగా వదిలివేయబడి వున్న స్థలాల మధ్య 'ఎల్' షేపులో పూర్తిగా ఉడ్‌తో కట్టబడిన పాత షెడ్ అది! షెడ్ ఆటు చివరభాగం కొంత వరకూ శిథిలావస్థల్లో వుంది.

ఇలాహీ తన అశ్వాన్ని షెడ్ లోపలికి నడిపించాడు. విశ్వనాథ్. అనుసరించాడు అతడిని. లోపల బాగా ఎత్తుగా ఉంది. ఇద్దరూ గుర్రాలు దిగారు.

"దాదా....దాదా!!" బిగ్గరగా పిలిచాడు ఇలాహీ చుట్టూ చూస్తూ. గుర్రాలు కొద్దిపాటి ఆయాసంతో ఒగరుస్తున్నాయి.

"ఎవరది?" వాళ్ళ కెదురుగా కనిపిస్తూన్న రెండు ఇనుపబద్దెలకు అడ్డుగా కట్టబడిన, పొట్టి ఇటుక గోడ వెనుకనుండి గట్టిగా వినిపించిందో స్వరం!

"దాదా ఉన్నాడా?" అడిగాడు ఇలాహీ, స్వరం వినిపించినవైపు తిరిగి.

"ఎవరంటే!" గోడ వెనుక నుండి ఒక వ్యక్తి బయటకు వచ్చాడు. పొట్టిగా, దృఢంగా తెల్లగా ఉన్నాడతడు. బట్టలనిండా ఆయిల్ మరకలు, మసి అంటుకొని ఉన్నాయి. అతడి చేతిలో ఇనుపరెంచ్ లున్నాయి.

"దాదా లేడా?"

"ఉన్నాడు. లోపలున్నాడు!" అన్నాడా వ్యక్తి, తన చిన్ని కళ్ళతో యిద్దరివంకా తెల్లబోయినట్టు

చూస్తూ.

"ఇలాహీ వచ్చాడని చెప్పి పిలువ్ ...." చెప్పాడు ఇలాహీ.

ఆ వ్యక్తి చేతిలో వస్తువులు గోడ దగ్గర పడేసి లోపలికి వెళ్ళాడు. విశ్వనాథ్‌కు ఒంట్లో చెప్పలేనంత అసక్తతగా వుంది. హాయిగా రెస్టు తీసుకోందామనుంది అతడికి. ఇలాహీ గుర్రాల్ని ఓ మూలగా నడిపించుకొని వెళ్ళి అక్కడ కట్టేశాడు. మూటల్ని తన గుర్రంమీద అలాగే ఉంచేశాడు!

ఇంతలో ఒక ముసలివాడిని వెంటబెట్టుకొని వచ్చాడు, ఇందాకటి వ్యక్తి. తెల్లటి జుబ్బా పంచెకట్టులో కొద్దిగా వంగినట్టున్నాడా ముసలివ్యక్తి! ఇలాహీ అడిగిన దాదా అతడే అని తెలుసుకొన్నాడు విశ్వనాథ్. సమంగా కత్తిరించబడిన దాదా తెల్లటి గడ్డం, పెదాలకు ఇంచుమించు చివర్ల నుండి గడ్డంలో కలిసిన అతడి మీసాలు చూడగానే ముస్లిం అని ఎవరైనా గ్రహిస్తారు.

ఇలాహీని చూసీ చూడగానే దాదా ముఖం వెలిగింది, "అరె! ఇలాయీ బేటా! నువ్వా? రారా చానాళ్ళకు వచ్చావు ఈ దాదా చోటుకు!" అంటూ నవ్వుతూ ఆహ్వానిస్తూ, ఇలాహీ చేతుల్ని పట్టుకొన్నాడు.

ఇలాహీ మెత్తగా నవ్వాడు.

"ఈ బేటా ఎవరు?" అడిగాడు దాదా.

ఇలాహీ చెప్పాడు "నా దోస్తు. నాతోపాటే ఉంటాడు. పాపం చాలా అలసటగా ఉన్నాడు...."

"అలాగయితే. పైన గదిలో పండుకోమను. సాయిలు టిఫిన్ తీసుకొని వస్తాడు!" అని తెల్లవ్యక్తి వైపు చూశాడు. అతడు బయటికి నడిచాడు, టిఫిన్ తేవ

డానికి.

"ఆ మాటలు ఏమిటి?!" కొద్దిపాటి ఆశ్చర్యంతో అడిగాడు దాదా, దూరంగా కట్టివున్న ఇలాహీ గుర్రాన్ని చూస్తూ.

"చెబుతాను!" అని విశ్వనాథ్ వైపు చూసి, "నీకు గది చూపిస్తాను పద!" అంటూ ముందుకు నడిచాడు ఇలాహీ.

విశ్వనాథ్ అతడిని అనుసరించాడు. సంచుల్లో యేముందో తనకు తెలీకుండా ఉండేందుకు ఇలాహీ వీలయినంతవరకూ జాగ్రత్తపడుతున్నాడని అర్థమయింది విశ్వనాథ్ కు?!

పడిపోయిన చిన్న ఇటుకగోడకు ఓ మూలగా పైకి ఉన్న చెక్క మెట్లను చూపాడు ఇలాహీ. విశ్వనాథ్ మెట్లెక్కి నెమ్మదిగా వెళ్ళాడు పైకి!

పైన గది కొద్ది సౌకర్యంగానే ఉంది. అవలి గోడకు రెండు కిటికీలు ఉన్నాయి. తెల్లటి పరుపు వేసిన మంచం ఉంది.

కిటికీ తలుపులు తెరిచాడు. చల్లటి గాలి లోపలికి వస్తూంది అతడిని తాకుతూ. రిలీఫ్ గా మంచంపై వాలి పోయాడు.

5

క్రింది లోపలిగదిలో దాదా, ఇలాహీ చాపపై కూర్చుని వున్నారు. వాళ్ళకు యెదురుగా ఇలాహీ తీసుకొచ్చిన మూటలు రెండూ విప్పివున్నాయి. అందులో నోట్లకట్టలు తొంగిచూస్తున్నాయి. కొన్ని కట్టలు కుప్పలా క్రిందపోసి వున్నాయి.

ఇలాహీ, దాదా నోట్లకట్టలు గబగబా లెక్కపెడుతూ

ఒక ప్రక్కన పేరుస్తున్నారు.

"అయితే అయ్యింది కానీ ఇలాయీ బేటా, భలే పని చేశావులే! ఒక దెబ్బతో లక్షలకు లక్షలు జాక్‌పాట్ కొట్టేశావు!!" నోట్లు లెక్క పెడుతూనే అన్నాడు దాదా, తన గారపట్టిన పళ్ళు బయటికి కనబడేలా నవ్వుతూ. నోట్లకట్టలను చూసి దాదా ఎంత ఆనందం పొందుతున్నాడో అతడి కళ్ళే చెబుతున్నాయి.

ఇలాహీ నవ్వడంలేదు. అతడి ముఖంలో సంతోషంగా ఉన్న చిహ్నాలు కూడా లేవు!? మౌనంగా లెక్కపెడుతున్నాడంతే!

ఇలాహీవంక కాస్త పరిశీలనగా చూసి చెప్పాడు దాదా "నీకేం బెంగ అక్కర్లేదు బేటా, ఆ వుండాకోర్ నిన్నేం చేయకుండా కాపాడే బాధ్యత నాది!"

కాసేపు లెక్కపెట్టాక, కొన్ని కట్టలు ఒకవైపు వలు పలకలుగా పేర్చారు యిద్దరూ. "ఈ పదులక్షలు నీ పేర్న బాంకులో దాయి!" చెప్పాడు ఇలాహీ, పేర్చి ఉన్న కట్టల్ని చూపించి.

"మరి మిగతాదంతా యేం చేద్దాం? అది కూడా బాంకులోనే వేసెయ్యవచ్చుగా?" కంగారుగా అడిగాడు దాదా.

"అంతా ఒకే బాంకులో వేస్తే వాళ్ళకు అనుమానం వస్తుంది దాంతో వాళ్ళు పోలీసులకు తెలియబరుస్తారు! అప్పుడు నువ్వూ నేనూ కటకటాలు లెక్కపెట్టాలి" చెప్పాడు ఇలాహీ.

"శాబ్బాశ్‌రే! అయితే నువ్వు చెప్పినట్టే చేద్దాం" అన్నాడు దాదా.

మొత్తం సొమ్మంతా లెక్కపెట్టారిద్దరూ. పాతిక

లక్షలుంది!! రెండు లక్షలు, మూడులక్షలు. నాలుగులక్షల చొప్పున డబ్బంతా విడివిడిగా కట్టలు కట్టేసి. యథావిధిగా సంచుల్లో కూరేసి, మూతులకు వలల్లా కట్టబడిన తాళ్ళను దగ్గరకు లాగి గట్టిగా ముడివేసేశారు.

సరిగ్గా అప్పుడే మూసివున్న గది తలుపులు తట్టిన చప్పుడయింది!? ఇలాహీ మూటల్ని పక్కకు పెట్టాడు. దాదా వెళ్ళి తలుపుగడ తీశాడు.

సాయిబు లోపలికి వచ్చాడు! అతడి చేతిలో ఉన్న సంచీలో చపాతీ పొట్లాలున్నాయి.

“పైన అతడికి ఇచ్చావా?” దాదా అడిగాడు.

“ఇప్పుడే తేస్తే ఇచ్చివస్తున్నాను....”

సాయిబు చూపులు వెసగ్గా ఉన్న సంచులమీద పడటం గమనించి, ఇలాహీ. దాదావైపు చూశాడు!!

దాదా సాయిబు చేతిలో సంచి అందుకొని “నువ్వు హోటల్లోనే చేసెయ్యి భోజనం. డబ్బులున్నాయా? ఇవ్వనా?” అడిగాడు దాదా.

“అవసరంలేదు దాదా. డబ్బులున్నాయి” అని వెను దిరిగాడు సాయిబు. సంచిలో నుండి పొట్లాల్ని బయటికి తీసి విప్పాడు ఇలాహీ. చపాతీముక్క త్రుంచి కూరలో ముంచుకొని అడిగాడు. “ఎవరితను? క్రితంసారి వచ్చినప్పుడు లేడే!””

ఒక పొట్లాన్ని మెల్లగా విప్పుతూ చెప్పాడు దాదా. “దూరపు బంధువుల కుర్రాడు. పనిపాటా లేకుండా తిరుగుతున్నాడు. ఇక్కడ గేరేజ్‌లో ఉండనిమ్మని నా దగ్గరకు పంపారు. వచ్చి మూడు నెలలవుతుంది. కార్లు రిపేరు చేస్తున్నాడు. మంచివాడే. మనకేం యిబ్బంది లేదు!”

ఇద్దరూ మాట్లాడుకొంటూ తినడం పూర్తిచేశారు. డబ్బు సంచుల్ని దాదా సమాజు చేసుకొని గదిలో భద్రపరిచారు. తర్వాత బట్టలు మార్చుకొని, ఐదులక్షలు తీసుకొని దాదా షాంపుకి బయల్దేరాడు. మిగతా డబ్బు గేరేజ్‌లో వదలి, తను దాదాతోడు వెళ్ళడం మంచిది కాదనిపించి ఇలాహీ ఉండిపోయాడు!!

తర్వాత అతడు దాదా దుస్తుల అరలో నుండి రెండు జతలు బయటికి తీశాడు. ఒక జత తీసుకొని వెళ్ళి పై రూమ్‌లో ఉన్న విశ్వనాథ్‌ని పిలిచి చెప్పాడు. "నీ బట్టలు విప్పేసి ఇవి తొడుక్కో. విప్పేసిన బట్టలు నాకిచ్చేయి. కాల్చేస్తాను!".

విశ్వనాథ్‌కి అర్థమయింది. మాట్లాడకుండా ఇలాహీ యిచ్చిన దుస్తులు వేసుకొనిన, పాత బట్టలను ఇలాహీకి అందించాడు వెంటనే. ఇలాహీ తన బట్టలు కూడా మార్చుకొని, షెడ్ అవతలివైపుకు వెళ్ళి, పాతబట్టలపై కిరోసిన్ పోసి తగలబెట్టేశాడు!!

పైన గదిలో విశ్వనాథ్, బట్టలు మార్చుకొన్న తర్వాత చాలాసేపు మంచంపై కూర్చున్నాడు. భోజనం చేశాక, అతడికి శరీరంలో బలహీనత తగ్గిపోయి కొత్త శక్తి వచ్చినట్టుంది! పైకి లేచి చివరి కిటికీవద్ద నిలబడి క్రిందకు చూడసాగాడు.

ఏదో సన్నటి రోడ్డుకు అవతల యేదో ఓపెన్ రెస్టారెంట్ ఉన్నట్టుంది. ఖరీదైన రెస్టారెంటే! క్రింద ఎక్కడా ఎండ పడకుండా రెస్టారెంట్ వున్న భాగం పైన అంతా, నాలుగు పల్చటి రంగుల్లో ఉన్న రెక్సిన్ క్లాత్‌తో కప్పబడి వుంది. ఆ క్లాత్ పై రక రకాల సన్నటి తీగలు గల పాకుడు మొక్కలు దట్టంగా ఏర్ప

రచబడి ఉన్నాయి. రెస్టారెంట్‌లో జనం ఎక్కువగానే ఉన్నారు....

హడావిడిగా తిరిగే బేరర్లు, కుర్చీల్లో కూర్చొని మాట్లాడుకొంటున్న కస్టమర్లు కనబడుతున్నారు! హఠాత్తుగా విశ్వనాథ్ దృష్టి, ఒక టేబుల్ వద్ద కూర్చుని, ఎదురుగా వున్న మరొకతనితో మెల్లగా మాట్లాడుతున్న వ్యక్తిపై పడింది!!?

విశ్వనాథ్ కనుబొమ్మలు దగ్గరగా సాగాయి.... క్రమంగా గుర్తొచ్చి అదిరిపడ్డాడతడు!!!"

ఆ వ్యక్తి బందిపోటుదొంగల నాయకుడు!

6

కాసేపు అలాగే కొయ్యబారిపోయి చూస్తూండి పోయాడు విశ్వనాథ్! నాయకుడు యెదురుగా కూర్చుని ఉండటంవల్ల, అతడి వెడల్పాటి ముఖం కోరమీసాలు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి...

వేగంగా వెళ్ళి ఇలాహీని పిల్చుకొని వచ్చాడు తన గదిలోనికి! కిటికీలో నుండి దూరంగా చూపించాడు. నాయకుడిని చూసి నిలువెల్లా ఒణికిపోయాడు ఇలాహీ. విపరీతమైన భయంతో అతడి కళ్ళచుట్టూ చర్మం వెనక్కు పాగింది!!

నిస్సత్తువగా కుర్చీలో కూలబడ్డాడు ఇలాహీ. అతడి వంక విశ్వనాథ్ జాలిగా చూశాడు.

ఇలాహీ గొణుక్కుంటున్నాడు. "ఇంత సిటీలో కూడా నాయకుడు మన ఆచూకి తెలుసుకోగలగడం మన దురదృష్టం కాక మరేమిటి!?"

"బహుశా, దాదా నీకు తెలుసునన్న సంగతి మీ నాయకుడికి ముందే తెలిసివుంటుంది...." అన్నాడు విశ్వ

నాథ్ సాలోచనగా.

"లేదు! అలా జరగదు! ఈ చోటు మా మాలో యెవ్వరికీ తెలీదు. దాదా గురించి అసలే తెలీదు!!" గట్టిగా కంపిస్తూన్న స్వరంతో చెప్పాడు ఇలాహీ.

విశ్వనాథ్ మౌనంగా చూస్తూ ఉండిపోయాడు. మరో గంటన్నర తర్వాత నాయకుడు అతనిలో ఉన్నవాడు లేచి వెళ్ళిపోయారు!?

ఇలాహీ, విశ్వనాథ్ దాదాపు ఏడుగంటలు షెడ్ లోనే ఉండిపోయారు బయటికి రాకుండా. సాయిబాబుని కూడా బయటికి వెళ్ళనీలేదు. కానీ అంతవరకూ బాంబుకు వెళ్ళిన దాదా తిరిగిరాకపోవడంతో యేదో కీడుని శంకించసాగింది ఇలాహీ మనసు.

సాయంత్రం ఆరున్నర దాటింది అలాగే—

మూసి వున్న షెడ్ తలుపులపై, టకటకమన్న శబ్దం యెవరో కర్రతో కొట్టినట్టు వినిపించింది....

ఇద్దరూ ఉలిక్కిపడ్డారు!!

ఇలాహీ ముఖం వివర్ణమైంది. విశ్వనాథ్ ఊపిరిబిగబట్టాడు. శబ్దం ఎక్కువకా సాగింది....

ఇలాహీ ఇక తెగించినట్టు ముందుకి కదిలాడు. గడతీసి తలుపులు తెరిచాడు!?

యూనిఫాంలో ఉన్న రాజస్థాన్ ప్రత్యేక పోలీసు దళం ఇన్‌స్పెక్టర్ నిలబడి ఉన్నాడు బయట పొడుగ్గా! వెనక ఇద్దరు కానిస్టేబుల్స్ ఉన్నారు భుజాలకు రైఫిళ్ళతో!

విశ్వనాథ్ స్తంభించిపోయాడు పోలీసుల్ని చూసి! ఇలాహీ అడిగాడు "ఎవరు కావాలి?"

"దాదా అని పిలువబడే మొహిద్దీన్ ఖాన్ ఇల్లు

ఇదేనా?"

రెండుక్షణాలాగి చెప్పాడు ఇలాహీ "ఇదే!?"

"ఇద్దరు వ్యక్తులు అతడిని ఓ గల్లీలో, కత్తులతో పొడిచి పారిపోతూండగా, అక్కడున్న జనం సహాయంతో మా కానిస్టేబుల్స్ పట్టుకొన్నారు వాళ్ళను! ఐదులక్షలు ఉంది వాళ్ళవద్ద! బహుశా దానికోసమే వాళ్ళందుకు తెగించి ఉండవచ్చు. మొహిద్దీన్ వద్ద అతని బాంక్ పాస్ బుక్ ఉంది!"

వింటున్న ఇద్దరూ స్థాణువులయిపోయారు!

"హత్యా?!" గొంతు పెగల్చుకుని అన్నాడు ఇలాహీ. అతినికి తమ నాయకుడు గుర్తొచ్చాడు!!

"అవును! ప్రస్తుతం హాస్పిటల్‌లో జాయిన్ చేశామతడిని. పరిస్థితి అటూ ఇటూగా వుంది—అతని తరఫు వాళ్ళొస్తే, మిగతా తతంగం పూర్తి చేస్తాం!"

"హాస్పిటల్ ఎడ్రస్ చెప్పండి పావు గంటలో వస్తాం!" అడిగాడు ఇలాహీ మామూలుగా.

ఇలాహీ వంక ఒకసారి చూసి, కానిస్టేబుల్ చేత ఎడ్రస్ రాయించాడు ఇన్‌స్పెక్టర్. "మీరిద్దరేనా అతడి తరఫువారు?" అడిగాడు.

ఎడ్రస్ కాగితం అందుకొంటూ చెప్పాడు ఇలాహీ "అవును. మేమిద్దరమే అతడి తరఫువాళ్ళం!"

"సరే, త్వరగా రండి" అని వెళ్ళబోయిన ఇన్‌స్పెక్టర్ ఆగిపోయాడు. అతడి చూపులు విశ్వనాథ్ పై ఉండిపోయాయి.

విశ్వనాథ్ తడబాటు ముఖంలో ప్రతిఫలించకుండా జాగ్రత్తపడ్డాడు. విశ్వనాథ్ వద్దకు నడిచాడు ఇన్‌స్పెక్టర్! మామూలుగా చూశాడు విశ్వనాథ్.

"మిస్టర్ నీ పేరు?" ఇన్‌స్పెక్టర్ గొంతులో కరుకుదనాన్ని గమనించాడు విశ్వనాథ్.

"వసంతలాల్."

"ఏం చేస్తుంటావ్? మొహిద్దీన్ యెలా పరిచయం నీకు?!"

విశ్వనాథ్ చెప్పాడు. "కార్లు బాగు చేస్తుంటాను. దాదాకి బంధువుని!"

ఇన్‌స్పెక్టర్ ఇక వెనుదిరుగుతూ చెప్పాడు "ఓ.కే. వీలయినంత త్వరగా రావడానికి ప్రయత్నించండి హాస్పిటల్‌కు!"

పోలీసులు నిష్క్రమించాక, తలుపులు దగ్గరగా వేసి గడియ పెట్టేశాడు ఇలాహీ. ఇప్పుడు అతడి కళ్ళల్లో భయం స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

విశ్వనాథ్ వైపు ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ అడిగాడు "వాడు; నిన్ను అనుమానిస్తున్నాడు దేనికి!?"

"నేను టెర్రరిస్టునని చెప్పాను కదా! రెండు మూడు సార్లు పోలీసుల తూటాలకు బలి అవబోయి తప్పించుకొన్నాను. నా ఫోటో కూడా ఈ యేరియాలో వున్న అన్ని స్టేషన్లలో ఉండేవుంటుందని నా అనుమానం! నేను యిక్కడ ఉండటం యెంతయినా ప్రమాదం! వాడికి మళ్ళీ అనుమానం బలపడితే పటాలాన్నేసుకొని వస్తాడు!" చెప్పాడు విశ్వనాథ్.

"ఇక్కడ యిక వుండడం క్షేమం కాదని నాకూ అనిపిస్తోంది!" అన్నాడు ఇలాహీ, ముఖంపై చెమటలు తుడుచుకొంటూ.

"ముందు ఈ సాయిబు యెక్కడ ఉన్నాడో

చూడు!" అన్నాడు విశ్వనాథ్. ఇద్దరు దాదా గదిలోకి వెళ్ళి చూశారు. అదృష్టవశాత్తూ సాయిబాబు గదిలో మంచంపై నిద్రపోతూన్నాడు. తర్వాత ఇద్దరూ మేడ మీద గదిలోకి వెళ్ళి కిటికీలో నుండి చూశారు!

అప్పటికే చీకట్లు ముసురుకోవడంతో నగరంలో దాదాపు అన్నిచోట్లా లైట్లు వెలిగివున్నాయి. క్రింద రెస్టారెంట్ అనేక పల్చటిరంగుల మసకదీపాల వెలుతురులో అహ్లాదంగా ఉంది. జనం సందడిగానే వున్నారు. ఇంతక్రితం నాయకుడు కూర్చున్న చోట యువకలో కూర్చొని నవ్వుకొంటూ మాట్లాడుకొంటున్నారు.

ఊపిరి వదిలి చెప్పాడు ఇలాహీ "గుర్రాలు సిద్ధంగా ఉన్నాయి! ఈ చీకట్లో సులభంగా బయటపడవచ్చు. కాసేపు ఉంటే పోలీసులు ఖచ్చితంగా వస్తారు యిక్కడికి!"

విశ్వనాథ్ వెంటనే తన అంగీకారాన్ని తెలిపాడు. ఇద్దరూ చురుగ్గా కదిలారు....

7

ఉత్తరదిశగా లైలోరానా సిటీని దాటారిద్దరూ.

ఇలాహీ కాళ్ళు దృఢంగా సాచి మడమలతో గుర్రం డొక్కలపై తన్నాడు. పరుగు అందుకొంది గుర్రం. విశ్వనాథ్ గుర్రం కూడా దాన్ని వెంబడించింది.

విశ్వనాథ్ వేగంగా పోతున్న గుర్రంపై తల వెనక్కి తిప్పి చూశాడు. నిండా తెల్లటి లైట్లతో మెరుస్తూన్న లైలోరానా సిటీ వెనక్కి వెళ్ళిపోతూన్నట్టనిపిస్తూంది!

చీకటిలో ముందుదారి మసక మసగ్గా కనబడుతూంది. కానీ గుర్రాలు తడుముకోకుండా పరిగెడు

తున్నాయి.

ఇలాహీ గుర్రం, మెడపై నోట్లకట్టలుంపున్న సంచులు భద్రంగా వేలాడుతున్నాయి!!

చలిగాలి ముఖానికి రివ్వున కొడుతూ చెవుల్లోనికి దూరి గింగిర్లు వేస్తూంది. నేలపై అస్పష్టంగా తెల్లటి రంగులో కన్పిస్తూన్న యిసుకను చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు విశ్వనాథ్.

"ఇలాహీ! ఇసుక కనిపిస్తూంది చూశావా?!" అన్నాడు కంగారుగా.

"పోలీసుల బారినుండి, ముఖ్యంగా మా నాయకుడి హస్తం నుండి తప్పించుకోవాలంటే యింతకంటే గత్యంతరం లేదు మరి!" అన్నాడు ఇలాహీ తల తిప్పి. చీకట్లో అతడి కళ్ళు కొద్దిపాటి తెల్లదనంతో మెరుస్తూన్నట్లు కనపడుతున్నాయి.

"అలాగని, చూస్తూ చూస్తూ ఎడారిలోనికి పోయి పక్కాచావు చస్తామా?"

"ఆ భయం లేదు! పూర్తిగా ఎడారిలోనికి వెళ్ళడం లేదు మనం" అని, తాపీగా చెప్పాడు ఇలాహీ "నూట ఇరవై కిలోమీటర్ల వరకూ పోయాక కుడివయిపు కొన్ని గ్రామాలున్నట్లు గుర్తు నాకు!"

మళ్ళీ చెప్పాడు ఇలాహీ "మా నాయకుడివల్ల ప్రమాదం కూడా తప్పిపోయినట్లే! ఈ ఎడారిదిశగా వెళ్ళుంటామని, కలలో కూడా ఊహించలేదు మా నాయకుడు...."

విశ్వనాథ్ అడిగాడు "దాదా బ్రతుకుతా డంటావా?"

దాదా ప్రసక్తిరాగానే కొద్దిసేపు మౌనం వహించి

మెల్లగా చెప్పాడు ఇలాహి "మరణ వాఙ్మూలం ఇవ్వక ముందే చనిపోతే మనకు పోలీసుల గొడవ ఉండదు! కోలుకొని, పోలీసుల ప్రశ్నలకు బెదిరిపోయి మన సంగతి బయటపెట్టడం జరిగితే, ఇక మన గురించి పోలీసుల వేట ప్రారంభమవుతుంది — ఏది ఏమయినా అనవసరంగా దాదా వల్ల ఐదులక్షలు ఊరికినే పోగొట్టుకొన్నాను."

"మొత్తం క్యాష్ ఎంత?"

తలతిప్పి, విశ్వనాథ్ వంక చూసి "పాతిక లక్షలు! దాదాని డబ్బుతో బ్యాంకుకి పంపడమే నేను చేసిన పొరపాటు. నాయకుడు మనుషుల్ని పంపించి దాదాని చంపి సొమ్ము కాజేయాలని చూశాడు! దాదా పరిస్థితి యెలా వున్నా సొమ్ము మాత్రం ప్రభుత్వానికి దక్కుంది చివరకు!" అన్నాడు. విశ్వనాథ్ మౌనంగా ఉండిపోయాడు.

వాళ్ళ ప్రయాణం ముందుకు సాగుతోంది—

వెన్నెల పెరిగేకొద్దీ విశ్వనాథ్ కలవరం రెట్టింపవుతుంది! వెన్నెల కాంతి పూర్తి స్పష్టంగా కనిపించేది ఒక్క ఎడారిలోనే!!

నేలపై మెరుస్తూన్న ఇసుకను చూస్తూ విశ్వనాథ్ కంగారుపడడం, గమనిస్తూ చెప్పాడు, ఇలాహీ "విశ్వనాథ్! భయపడవలసింది యేం లేదు. నాకు, మనుషులుండే ప్రాంతానికి దారి నమ్మకంగా తెలుసు!"

కాసేపు గడిచింది. చలిగాలి విసురు యెక్కువగా వుంది. సన్నగా వణుకు పుడుతోంది చలికి! సమీపంలో వెన్నెల కాంతికి మసగ్గా కొద్దిపాటి తెల్లదనంతో మెరుస్తూ కనిపించే యిసుక తప్ప, చుట్టూ దూరంగా గాఢాంధకారం!

మిణుకు మిణుకు మంటూన్న వెలుతురును మారంగా చూశాడు విశ్వనాథ్! "ఇలాహీ, అటు చూడు!?" చెప్పాడు.

ఇలాహీ చూసి తల పంకించాడు. మరికా స్త దగ్గ రయ్యారు! వెలుతురు మంటలా మారింది.

"ఏమిటది? ఎవరున్నారక్కడ!?" విశ్వనాథ్ కళ్ళు పెద్దవి చేసి అడిగాడు. ఇలాహీకి కూడా ఆశ్చర్యంగానే ఉంది. అంత చీకటిలో, చలిలో నిర్మానుష్యమైన ఎడారి ప్రదేశంలో మంట వెలుగుతూండడం!!

ఈసారి మంట ప్రజ్వరిల్లుతూన్నట్లు కనబడుతూంది, వాళ్ళకు దగ్గరగా! దానిచుట్టూ కొన్ని ఆకారాలు!?!

ఇద్దరూ గుర్రాలు దిగి వాటిని నడిపించుకొంటూ ఓ పది అడుగులు నడిచారు.

ఒక ఆకారం చటుక్కున చెట్ల చాటునుండి కనిపిస్తూన్న ఇలాహీని చూసి "ఖుజరో!?!" అంది గట్టిగా.

8

తెల్లవారింది___

కళ్ళు తెరిచాడు విశ్వనాథ్ కళ్ళు విరుచుకొని లేచాడు పైకి. ఇరుగ్గా వున్న ఆ గుడిసెను చుట్టూ పరికించాడు. రెండు మూడుచోట్ల యేవో జంతువుల తోలలు ఎండబెట్టి, అలంకారంగా తగిలించబడి వున్నాయి. రాత్రిళ్ళు వాటిని అకస్మాత్తుగా చూస్తే జడసుకునే ప్రమాదం ఉంది.

గుడిసెకున్న చిన్న వెదురుబొంగుల కిటికీలో నుండి వెలుపల అటూ యిటూ తిరిగే జనం కనబడుతున్నారు. పక్కకి చూశాడు. ఇలాహీ మరో మంచంపై నిద్ర పోతున్నాడు యింకా. విశ్వనాథ్ మంచంపై నుండి లేచి

నిల్చున్నాడు.

శబ్దం అయితే తల తిప్పాడు. మూలనున్న ఓ కిటికీ లోనుండి కొందరు పిల్లలు యిరుక్కొని చూస్తున్నారు లోపలున్నవాళ్ళను. మాసిపోయి చిరిగిన బట్టలు కట్టుకొని వున్నారు పిల్లలు.

"ఇష్....." అన్నాడు చిన్నగా. మాయమయిపోయినట్టు పారిపోయారు పిల్లలంతా. కాసేపాగి మంచంపైకి వంగి ఇలాహీని తట్టిలేపాడు.

చటుక్కున కళ్ళు తెరిచి కంగారుగా లేచి కూర్చున్నాడు ఇలాహీ. అతడి చూపులు తలక్రింద వెదికాయి వెంటనే! రెండు సంచులు అతడి మంచంపై తల దగ్గర వుండడం చూశాడు విశ్వనాథ్.

ఇంతలో గుడిసె తలుపు తెర్చుకొంది! పొడుగాటి వ్యక్తి లోపలికి వచ్చి బల్లపై కూర్చున్నాడు. అతడివద్ద ఆయుధాలేమీ లేవు. ఒంటినిండా బట్టలు, మెడకు చేతులకు రెండు మూడు పూసల దండలు ఉన్నాయి, అంతే!

"ఎవరు మీరు? ఎక్కడినుండి వస్తున్నారు?" కొద్దిగా అదో తరహా యాస కలిసివున్న హిందీలో ప్రశ్నించాడతడు.

విశ్వనాథ్ ఆశ్చర్యపోతూ అడిగాడు, "మీకు, హిందీ వచ్చా!?" ఇలాహీ కూడా తెల్లబోయి చూస్తున్నాడు.

అతడు సమాధానం చెప్పాడు. "వచ్చు. ఇక్కడ నాకు మరికొంతమందికి వచ్చుయిందీ! మీ వివరాలు చెప్పండి!?"

ఒకసారి ఇలాహీవంక చూసి విశ్వనాథ్ "ఇటు ఒక

గ్రామంలో మా స్నేహితుడిని కలుసుకోవడానికి వెళుతున్నాము. అంతకంటే మా గురించి చెప్పడానికి యేం లేదు. దారిలో మీ వాళ్ళు మమ్మల్ని చూసి, శత్రువు అనుకొని భ్రమపడ్డారు ముందు! తర్వాత బాటసారుల మని తెలుసుకొని యిక్కడకు తీసుకొని వచ్చారు" అన్నాడు.

ఇలాహీ కొద్దిగా నవ్వాడు, ఆ వ్యక్తివంక స్నేహ పూర్వకంగా చూసి. ఆ వ్యక్తి అడిగాడు. "మీరు వెళ్ళ వలసిన గ్రామం పేరేమిటి?"

"పేరు గుర్తులేదు. ఈ గ్రామం దాటిన తర్వాతే వస్తుందనుకొంటా!" చెప్పాడు విశ్వనాథ్. ఆ వ్యక్తి నమ్మాడది.

ఇంతలో ఇలాహీ ప్రశ్నించాడా వ్యక్తిని. "ఇది మామూలు గ్రామమా! ఆటవిక గూడేమా?"

అంతవరకూ కాస్త గంభీరంగా ఉన్న ఆ వ్యక్తి చిన్నగా నవ్వి, వాళ్ళకి ధైర్యం చెప్పే పద్ధతిలో చెప్పాడు "ఒకప్పుడు యిది ఆటవిక గూడెమే! కాల క్రమేణా చుట్టు ప్రక్కల నాగరికత సోకడంతో గ్రామంగా మారింది! ఈ గ్రామం పేరు 'సహానా'. మీ రనుకొన్నట్టు యిక్కడ మనుషులు ఆటవికులు, ప్రమాద కారులు యేమాత్రం కాదు. వేషధారణ పూర్వపు పద్ధతుల్లో వున్నా, వాళ్ళు కేవలం మామూలు గ్రామ స్థులు మాత్రమే!"

ఇలాహీ నిట్టూర్చాడు. తర్వాత అడిగాడు మళ్ళీ "మేము, గుర్రపుప్రయాణంవలన బాగా అలసిపోయాము. రెండు మూడు రోజులు మేమిక్కడే వుండడానికి మీకేం అభ్యంతరం లేదుగా!?"

"తప్పకుండా వుండండి. ఇది అతిథి గృహమే. ఇక్కడే వుండండి. మీకు అన్ని యేర్పాట్లు జరుగుతాయి. మీరు బయట స్వేచ్ఛగా తిరగవచ్చు" అన్నాడా వ్యక్తి చిరునవ్వుతో పైకి లేస్తూ.

9

రాత్రి ఆహారం తిని, అదే గుడిసెలో పడుకొన్నారు. సరిగ్గా తెల్లవారుజామునకి ముందు సమయంలో యెందుకో మెలకువ వచ్చింది ఇలాహీకి!?

అప్పటికే కళ్ళు తెరచి వినసాగాడు విశ్వనాథ్.

చెవులు గింగిర్లెత్తే అరుపులు కేకలు వినిపిస్తున్నాయి. కిటికీలలో నుంచి కాగడాల వెలుతురులు అక్కడక్కడ కనిపిస్తూ మాయమవుతున్నాయి. జనం పిచ్చిగా పరుగులు తీస్తూన్నట్లు, కేకేస్తూన్నట్లు తెలుస్తూంది!!

"ఏమయ్యుంటుంది??" గాబరగా అడిగాడు విశ్వనాథ్ వెలుపలికి నడుస్తూ.

ఇలాహీ మంచంపై సంచుల్ని తీసి మెడకు తగిలించుకొన్నాడు. ఏదో ముంచుకొస్తూందని అతడికి అర్థమవుతోంది.

ఇంతలో బయట యిద్దరు వ్యక్తులు ఆగి చెప్పారు విశ్వనాథ్ కు గబగబా. "పారిపోండి! తొందరగా! బందిపోట్లు దాడి చేశారు కొల్లగొట్టడానికి! రాక్షసులు!!"

"మైగాడ్!" అప్రయత్నంగా అన్నాడు విశ్వనాథ్. అతడి కాళ్ళూ చేతులూ వణికాయి, బందిపోట్లు అనగానే! ముఖం భయంతో సాగింది.

"ఏమిటి?!" అరుస్తూన్నట్లు బిగ్గరగా అడిగాడు ఇలాహీ.

విశ్వనాథ్ చెప్పాడు. అది విని కొయ్యలా బిగుసుకొనిపోయాడు ఇలాహీ. అతడికి, తమ ముఠా, నాయకుడు గుర్తొచ్చారు వెంటనే! ఆ ఆలోచనకు నిలువెల్లా కంపించి పోయాడతడు.

తాను ముఠాలో వుండగా యిటువైపు యెప్పుడు దాడి చేయలేదు. చేస్తే, ఈ ప్రాంతాలు తనకు బాగా పరిచయమయ్యేవి! పైగా తనను పట్టుకొనేందుకు, పోలీసు అత్తులు దక్కించుకొనేందుకు మాత్రమే వచ్చిన నాయకుడు, తిరిగి ఈ పని పెట్టుకొంటాడని అనుకోవడం సమంజసంగా అనిపించలేదు ఇలాహీకి....

విశ్వనాథ్ హెచ్చరించడంతో చటుక్కున కదిలాడు బయటికి. వెళ్ళేటప్పుడు, గుడిసె మూల ఒక వెదురుతో తయారుచేయబడిన డాలును అటూ ఇటూ వాలుగా అమర్చిన కత్తుల్ని చూసి చెప్పాడు విశ్వనాథ్. వెంటనే ఇద్దరూ చెరొకటి అందుకొన్నారు!

గుడిసె అటువైపు తలుపు తెర్చుకొని వెలుపలికి వచ్చారు. అక్కడ కట్టివున్న గుర్రాలు విప్పారు త్వరగా! అప్పటికే చాలా గుడిసెలు తగలబడిపోతున్నాయి. గ్రామస్థుల్ని క్రూరంగా వధిస్తున్నారు బందిపోట్లు. కొంతమంది, వాళ్ళతో తమ ఆయుధాలను ఉపయోగించి పోరాడ్డానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు. బందిపోట్లు రైఫిల్ తూటాలు నిర్విరామంగా పేలుస్తున్నారు....

ఇలాహీ సంచుల్ని గుర్రంపై వేసి పైకెక్కి గుర్రాన్ని ముందు ఉరికించాడు!!

ఊహించని విధంగా విశ్వనాథ్ పక్కనుండి దూసుకు వచ్చిన ఒక బందిపోటు, రైఫిల్ ఎత్తి మడమతో బలంగా విసిరికొట్టాడు విశ్వనాథ్ పైకి!! ఎడంచేత్తో

కళ్ళెం వెనక్కి లాగుతూ, వెనక్కి వంగాడు విశ్వనాథ్! అయినా అతడి భుజాన్ని రాసుకొంటూ తగిలింది దెబ్బ!

కొద్దిగా మూలిగి, ఎడంచేతిలో కళ్ళాన్ని కదుపుతూ ఆలస్యం చేయకుండా కుడిచేతిలో కత్తిపిడిపై వేళ్ళు బిగించి ఎత్తి రైఫిల్ మళ్ళీ విసరబోతున్న బందిపోటు చేయిమీద బలంగా కొట్టాడు!!

"యా..." అంటూ బిగ్గరగా అరిచాడు బందిపోటు. రక్తంతో కత్తి తడిసింది. కొంత రక్తం చిన్నగా పైకి చిమ్మింది. రైఫిల్ వదిలేసి, తెగిన చేయిని మరో చేత్తో పట్టుకొని విలవిల్లాడుతూ గుర్రంపై ఒరిగిపోయాడతడు.

బందిపోట్లతో పోరాడే గ్రామస్తులకన్నా పారిపోయేవారే యెక్కువగా వుండడంతో, బందిపోట్లు గుడిసెల్లో చొరబడి ఉపయోగకరమైనవన్నీ తీసుకొని గుడిసెలు తగలబెట్టేస్తున్నారు.

ఇద్దరి గుర్రాలు గ్రామస్థుల్ని, బందిపోట్లను తప్పించుకొంటూ ముందు కురుకుతున్నాయి. ఇలాహీ ఉన్నట్టుండి మెరుపులా తలను క్రిందికి వంచాడు. 'ధన్' మన్న రైఫిల్ ప్రేలుడు అతడి తలపై నుండి దూసుకుపోయింది!!

గ్రామస్థుల్ని తరుముతున్న ఒక బందిపోటు వెనుదిరిగి, పారిపోతున్న యిద్దర్నీ చూసి పేల్చాడది. ఇలాహీ కత్తి ఝుళిపిస్తూ గుర్రాన్ని పరిగెత్తించాడు.

తనవైపు వేగంగా కత్తితో వస్తూన్న ఇలాహీని గమనించి బందిపోటు రైఫిల్ యెత్తి గురిచూసి పట్టుకొన్నాడు.... ఇంతలో, గ్రామస్థుడు ఒకడు విసిరిన బరిసె, కన్నుమూసి తెరిచేంతలో బందిపోటు యెక్కివున్న గుర్రం ముందరకాళ్ళకు పైభాగంలో నాటుకొంది బలంగా!

గుర్రం బిగ్గరగా సకిలించి ముందుకాళ్ళను బాగా పైకి ఎత్తి జాడించి, క్రమంగా కాళ్ళు దించుతూ నేలపై వాలిపోయింది. గుర్రంమీద బందిపోటు పెద్దగా ఊగిసలాడుతూ కళ్ళెం వదిలేసి, గట్టిగా అరుస్తూ రైఫిల్‌తో దబ్బున క్రింద పడ్డాడు!

వెంటనే అతడిని తొక్కుకుంటూ ముందు ఇలాహీ గుర్రం, తర్వాత విశ్వనాథ్ గుర్రం సాగిపోయాయి. బందిపోటు మరి లేవలేదు.

10

"తెల్లవారుతున్నట్టుందే!" అన్నాడు విశ్వనాథ్ తూర్పుదిక్కుగా చూస్తూ.

ఇలాహీ చూశాడు. ఒకవైపు నుండి ఉదయపు వెలుతురు క్రమ్ముకొస్తూంది. వారు ప్రయాణించే ప్రాంతంలో మసకచీకటి పోలేదు ఇంకా. ఆ ప్రాంతమంతా దాదాపు ఎడారే అని మాత్రం తెలుస్తూంది!

"ఆ బందిపోట్లు....." అని ఆగాడు విశ్వనాథ్ ఇలాహీని చూస్తూ.

ఇలాహీకి రెండుగంటల క్రితం సహానా గ్రామంమీద దాడిచేసిన బందిపోట్లు గుర్తుకు వచ్చారు. కాగడాల వెలుతురులో చూశాడతడు అప్పుడే! ఇలాహీ ముఠా కాదు అది. రాత్రి ఆ విషయమే గొప్ప రిలీఫ్‌ని, ధైర్యాన్ని యిచ్చింది అతడికి! "వాళ్ళు మా వాళ్ళు కాదు" చెప్పాడు విశ్వనాథ్‌తో.

విశ్వనాథ్ నిట్టూర్చాడు. కాసేపటికి పూర్తి తెల్లవారడంతో స్పష్టమైన వెలుతురుతో ఆ ప్రాంతమంతా నిండిపోయింది. ఇద్దరి దుస్తులూ మాసిపోయి, చిరుగులు పట్టి పీలికల్లా వున్నాయి. ముఖాలు పీక్కుపోయాయి,

గడ్డాలు పెరిగి వున్నా యిద్దరికీ.

రాను రాను యిసుక లోతుగా తగలడంవల్ల గుర్రాలు నీరసంగా నడవసాగాయి. వాటి జీనులకు ఇలాహీ, విశ్వనాథ్‌లు రాత్రి ఉపయోగించిన కత్తులు వ్రేలాడదీయబడి వున్నాయి. దూరంగా రెండు మూడు ఖర్జూరపు చెట్లు మాత్రం కనబడుతున్నాయి. ఆకాశం కొద్దిపాటి ఎండతో మిర మిల్లాడుతూన్నట్టుంది. రెండు మూడు పక్షులు నిశ్శబ్దంగా ఎగురుతున్నాయి పైన!

విశ్వనాథ్ గుర్రాన్ని ఆపాడు. ఇలాహీ కూడా విశ్వనాథ్‌ను చూసి ప్రశ్నార్థకంగా ఆగాడు. "ఎటువైపు పోవాలి ఇప్పుడు మనం?" అడిగాడు విశ్వనాథ్.

ఇలాహీ చెప్పాడు. "నిన్న సహానా గ్రామంలో మనతో హిందీలో మాట్లాడిన వ్యక్తితో, మళ్ళీ సాయంత్రం మాట్లాడి చాలా విషయాలు రాబట్టాను! యిక్కడ నుండి క్రాస్‌గా చాలాదూరం పోతే సహానా లాంటివే మరో రెండు గ్రామాలు కనిపిస్తాయట. ఎడంవైపు కొద్ది వాలుగా రెండువందల కిలోమీటర్లు వెళ్ళగలిగితే 'మీర్జా' అనే సిటీ వస్తుందట...."

అది విని విశ్వనాథ్ ముఖం కొద్దిగా వికసించింది. "సిటీయా, ఎంత వుంటుంది?" అడిగాడు.

"దాదాపు రైలోరానా అంతే ఉంటుందట!"

"అదృష్టం బావుండి మనం అక్కడికి చేరుకోగలిగితే- మన కష్టాలు గట్టెక్కినట్లే" విశ్వనాథ్ కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి.

ఇలాహీ అడిగాడు "ముందు. నువ్వేం చెయ్యదల్చుకున్నావో చెప్పు?"

విశ్వనాథ్ చెప్పాడు. "మొత్తం ఎనిమిదిమంది టెర్రరిస్టులం మేం. ఇద్దరు పోలీసుల కాల్పుల్లో చనిపోయారు. మిగతా ఐదుగురు పోలీసులనుండి తప్పించుకొనే ప్రయత్నంలో ఎటో విడిపోయారు నానుండి! వాళ్ళు గనుక నన్ను మళ్ళీ కలవగలిగితే, మేము తిరిగి మా కార్యకలాపాలు యధావిధిగా కొనసాగిస్తాం.... అందుకు కొంత సొమ్ము అవసరమవుతుంది మాకు!"

"విశ్వనాథ్! నా దగ్గరున్న దానిలో ఐదులక్షలు నీ కివ్వడానికి ఎలాంటి అభ్యంతరం లేదు నాకు!" చెప్పాడు ఇలాహీ.

కొద్దిగా నవ్వి విశ్వనాథ్ "అలాగే. కానీ, నువ్వేం చేస్తావు?" అనడిగాడు.

ఇలాహీ కాసేపు మౌనంగా వుండి, తర్వాత చెప్పాడు మెల్లగా "ధనవంతుడైన వ్యాపారిగా కాలం గడపాలని నాకెప్పటినుండో కోరిక! ఈ డబ్బుతో ఏదయినా వ్యాపారం ప్రారంభించి, కనీసం దానికి పాతిక రెట్లయినా డబ్బు సంపాదించాలని ఉంది!!"

"కష్టమైన కోరికే!" అన్నాడు విశ్వనాథ్ నవ్వుతూ.

ఇలాహీ మాట్లాడలేదు. కొద్దిగా గంభీరంగా ఉన్నట్లు కనిపించాడంతే! తర్వాత అడిగాడు ఇలాహీ "ఒకవేళ, నీ మిత్రులు కనిపించకపోతే ఐదు లక్షలతో ఏం చేస్తావ్?"

"తీరికేమాత్రం ఉండదల్చుకోలేదు. మీ రాజ్యాలో తీవ్రవాదులు ఉండకపోరు! వాళ్ళతో చేయికలిపి ఆ నగరంలో మా చర్యల్ని సాగించడానికి నా శాయశక్తులా తోడ్పడతాను...."

"ధనవంతులకు, టెర్రరిస్టులకు చుక్కెదురు కదా!

ఆ ప్రకారం నువ్వూ, నేనూ శత్రువులం అవుతామా!" పల్చగా నవ్వుతూ అన్నాడు ఇలాహీ.

తనూ నవ్వి చెప్పాడు విశ్వనాథ్ "నువ్వు ఎప్పటికీ శత్రువివి కాదు నాకు."

"సరే, గమ్యం కుదిరింది! ఇక ప్రయాణం సాగిద్దాం" అంటూ ఇలాహీ తన గుర్రాన్ని పరిగెత్తించాడు. విశ్వనాథ్ కూడా ఉత్సాహంగా గుర్రాన్ని అదిలించాడు.

11

ఎండ ఉధృతం అయింది. క్రమేణా, వారు ప్రయాణం చేసే మార్గంలో ఇసుక వైశాల్యం పెరుగుతూంది!! గుర్రాలు మునుపటిలా ఇసుకలో పరిగెత్తలేకపోతున్నాయి.

సమయం గడుస్తోంది! ఇప్పుడు వాళ్ళచుట్టూ ఎడారి ఆవరించింది!!

విశ్వనాథ్, ఇలాహీ వంక చూశాడు. అతడు మౌనంగా చూస్తున్నాడు ముందుకు. కళ్ళలో ఆశ మాత్రం నిశ్చలంగా వుంది. గుర్రాలు నడుస్తున్నట్టు పోతున్నాయి....

ఇంతలో రెండు ఖర్జూరపు చెట్లు, చిన్న నీటిగుంట కనిపించాయి వాళ్ళకు! ఇలాహీ పెదవుల చివర్లు సాగాయి చిన్న నవ్వులా. విశ్వనాథ్ వైపు చూశాడు, "విశ్వనాథ్! నిన్న ఆ వ్యక్తి చెప్పిన ప్రకారం సుమారు ప్రతి అరమైలుకు ఖర్జూరపు చెట్లు, నీటిగుంటలు కనబడితే మనం ఖచ్చితమైన మార్గంలో వెళ్తున్నట్టే లెక్క!" అన్నాడు.

ఇలాహీ గుర్రం జీనునుండి కత్తిని లాగి చెట్టువద్దకు వచ్చాడు. కత్తిని బాగా పైకెత్తి పళ్ళగుత్తులవద్ద యిరికించి తిప్పాడు! గుత్తులు క్రిందపడ్డాయి. ఇద్దరూ బాగా ముగ్గిన ఖర్జూరపు పళ్ళను కడుపునిండేదాకా తిన్నారు.

నీళ్ళు తాగారు. ముఖం, చేతులూ కడుక్కున్నారు.

తర్వాత ఇలాహీ గుర్రాలను గుంట దగ్గరకు నడిపించుకుంటూ వచ్చి మెడలు వంచి, రెండింటికీ బాగా నీళ్ళు పట్టించాడు. గుర్రాలు త్రాగడంవల్ల నీటిగుంట చుట్టూ ఇసుక, మురుకీ పక్కకు తొక్కబడి గుంట సగంవరకూ కప్పబడిపోయి, నీటినిండా ఇసుక కలిసిపోయి బురదలా తయారయ్యాయవి! మళ్ళీ కాసేపటికిగానీ ఆ నీళ్ళు తేట బడవు.

గుర్రాలను అధిరోహించి తాపీగా ప్రయాణమయ్యారు తిరిగి. దాదాపు పట్టమధ్యాహ్నం కావస్తూంది. ఎండ నిమిష నిమిషానికి నిప్పులు కురిపిస్తున్నట్టుంది!!

మధ్యలో మరొక ఖర్జూరపు చెట్టును మాత్రం దాటారు వాళ్ళు. నీటిగుంటలు యెక్కడా కనిపించడం లేదు. ఇసుక మాత్రం ఎండకు నిగనిగలాడుతూ కనబడుతూంది!

పెదాలు తడుముకొన్నాడు. విశ్వనాథ్ వేళ్ళతో! పెదాలు ఎండిపోయి పెళుసుకట్టాయి. కొద్దిగా చిట్లుతున్నాయి! కళ్ళు మండుతున్నాయి. చెవుల్లోకి వెచ్చటి ఆవిరి పోతూంది! ఇలాహీ ముఖం వాడిపోవడం గమనించాడు విశ్వనాథ్.

ఆకలి లేకపోయినా దాహం వేయడం మాత్రం ప్రారంభించింది ఇద్దరికీ. ఎడారిలో ఒకసారి దాహం వేయడం అంటూ ప్రారంభమయితే, ఆ కోరిక క్షణాల మీద యెంత రాక్షసంగా పెరిగిపోతుందో ఇలాహీకి తెలుసు! అందుకే ఆతను వీలయినంతవరకూ దాహం సంగతి మర్చిపోవడానికి ప్రయత్నించసాగాడు....

ఎంతసేపు నడిచినా మళ్ళీ చెట్లుగానీ, నీళ్ళుగానీ

దర్శనమివ్వలేదు. దూరదూరంగా ఎండమావులు మాత్రం వంపులు తిరుగుతూన్న నీళ్ళతో స్పష్టంగా కనబడుతున్నాయి!!

అరచేయి నుదురు క్రిందుగా ఎండకు అడ్డు పెట్టుకొని చూస్తూన్న విశ్వనాథ్, చటుక్కున ఉమ్మితో పెదాలు తడుపుకొని గట్టిగా చెప్పాడు. "ఇలాహీ! అక్కడ చూడు....దూరంగా యేదో వాహనంలాంటిది వెళుతున్నట్టుంది...."

ఇలాహీ కూడా కళ్ళు చిట్లించి ఓపిగ్గా చూశాడు. ఎక్కడ దూరం! అక్కడ యేదో కదులుతూండడం అతడికీ కనిపించింది!? "విశ్వనాథ్! ముందు వాళ్ళెవరో చూసి దగ్గరకెళ్ళడం మంచిది!" అన్నాడు.

"ఈ పరిస్థితిలో ఎవరయినా ఒకటే మనకు. మన కావలసింది మంచినీళ్ళు, కొద్ది ఆహారం!" అన్నాడు విశ్వనాథ్.

ఇలాహీ అతడి ఆత్రుత గమనించి "సరే, వెళదాం. మన దగ్గరున్న డబ్బును రక్షించుకోవడం కూడా మనకెంతో ముఖ్యమని గుర్తుంచుకో! దురదృష్టవశాత్తు ప్రమాదం ఎదురయితే మాత్రం తెగించడానికి వెనుకాడవద్దు మనం!" అని చెప్పాడు కళ్ళాన్ని గట్టిగా పట్టుకొని విదిలిస్తూ.

పావు గంటలో ఇలాహీ, విశ్వనాథ్ వాళ్ళను చేరుకున్నారు!

12

ముందు ఒంటెపై ముగ్గురు, వెనుక ఒంటిపై ఇద్దరు మనుషులు కూర్చొని ఉన్నారు. ఎండ తగలకుండా గుడ్డతో తయారుచేసిన వంపు గొడుగులు ఒంటెల నడుంపై

కట్టి ఉంచారు.

ముందు వెళ్ళే రెక్కబళ్ళకు మాత్రం అటూ ఇటూ పరదాలు తగిలించి ఉన్నాయి. అందులో స్త్రీలు, పిల్లలు — సామాన్లు ఉన్నట్టు తెలుస్తోంది. ఇలాహీ, విశ్వనాథ్‌లను చూడగానే అందరూ ఆగిపోయారు.

ఇటుక పాడిరంగు, పసుపురంగు, తెలుపురంగులలో వున్న తలపాగాలు చుట్టుకొని ఎర్రటి మడతలు పడిన ముఖాలు పిల్లికళ్ళతో ఉన్న వాళ్ళను చూడగానే గుర్తు పట్టాడు ఇలాహీ!!

రాజస్థాన్‌లో 'ముసాన్' జాతివాళ్ళు వాళ్ళంతా! వ్యవసాయంలోనూ, ముఖ్యంగా వడ్డీ వ్యాపారంలోనూ యెక్కువ డబ్బు సంపాదిస్తూంటారు. వాళ్ళలో డబ్బు యావ యెంతో, క్రూరత్వం కూడా అంతే!! అలాంటి వాళ్ళు కనిపించడంతో ఇలాహీ ముఖం చిట్లించాడు.

తమను చూడగానే రెండు ఒంటెలపై ఒకరిద్ద, చేతుల్లో కత్తులు మెరవడం గమనించాడు ఇలాహీ, విశ్వనాథ్!!

"ఎవరు మీరు! ఎందుకు పిలిచారు మమ్మల్ని?" ఒంటెపైనుండే క్రిందికిచూస్తూ అడిగాడు వెనుకనున్న వ్యక్తి.

ఇలాహీ చెప్పాడు "బాటసారులం మాత్రమే! మీకు ప్రమాదం కలిగించేవాళ్ళం మాత్రం కాదు!"

"దాహానికి కొద్దిగా మంచినీళ్ళు ఇవ్వండి. కొద్ది ఆహారంకూడా ఇప్పించండి, మీ మేలు మరువం!" అడిగాడు విశ్వనాథ్ మెడపైకెత్తి చూస్తూ.

"ఎక్కడికి వెళుతున్నారు మీరు?" పైనుండి ప్రశ్న

వినిపించింది.

విశ్వనాథ్ చెప్పాడు "మిర్జా నగరానికి!"

"దారి ఇటు కాదే!" అన్నాడు పైనున్న వ్యక్తి.

అదిరిపడి మొహ మొహాలు చూసుకున్నారు ఇద్దరూ.

'ఇటు కాదా?" తెల్లబోతూ అడిగాడు ఇలాహీ. అతడి గుండెలు వడివడిగా కొట్టుకుంటున్నాయి. విశ్వనాథ్ కళ్ళు పెద్దవిచేసి చూస్తున్నాడు భయంగా ఆ వ్యక్తి ఏం చెపుతాడోనని....!?!

ఆ వ్యక్తి చెప్పాడు "మేము మిర్జా నగరానికి దిగువగా ఉన్న గ్రామం వెళ్ళాలి. మిర్జాకి వెళ్ళాలంటే మాత్రం, ఇక్కడనుండి ఇంకా ఎగువగా పోవాలి— చాలా దూరం అది!"

ఆ వ్యక్తి చూపుడు వ్రేలితో చూపిస్తూన్న ప్రాంతాన్ని చూస్తూ అడిగాడు ఇలాహీ "ఇక్కడనుండి మిర్జా చేరాలంటే ఎన్ని రోజులు పడుతుంది?"

"రెండున్నరోజులు పైనే పట్టవచ్చు. మామూలు దారిలో వెళితే మాత్రం ఒక రోజులో వెళ్ళిపోదురు!"

అంత తేలిగ్గా దారి తప్పినందుకు, తనను తానే మనసులో తిట్టుకున్నాడు ఇలాహీ. విశ్వనాథ్ ముఖం వాడిపోయింది.

ఇద్దరూ కాస్సేపు మౌనంగా వుండిపోయారు. మరో రెండు రోజులు ప్రయాణం చేస్తేనేగానీ మిర్జాకి చేరమని తెలిసేసరికి ఇద్దరికీ, పాత కష్టాలన్నీ ఒక్కటిగా తిరిగి యెదురయినట్టు అనిపించసాగింది!

"ప్రస్తుతానికి మాకు కొద్ది నీళ్ళు ఇప్పించగలరా!" అడిగాడు విశ్వనాథ్ పైకి చూస్తూ.

దానికా వ్యక్తి "మేమింకా రెండురోజులు ప్రయాణం

చేయాలి. మాకు మాత్రమే సరిపడా ఆహారం, నీళ్ళు వెంట తెచ్చుకున్నాం. మీకివ్వడం కష్టం!" అన్నాడు.

ఇద్దరూ కృంగిపోయారు అతడి సమాధానానికి!

"దయచేసి ఈ సాయం చెయ్యాలి మీరు, మాకు!" అర్థిస్తున్నట్టు అడిగాడు విశ్వనాథ్.

"చెప్పానుగదయ్యా మా పరిస్థితి..అయినా, అంతలా అడుగుతున్నారు కాబట్టి మేము అతికష్టంమీదకొద్ది సర్దుకొంటామ్! ఇక్కడనుండి మీరు, మీరాకి ఖచ్చితంగా చేరే దారిలో కలియాలంటే రేపు మధ్యాహ్నం దాటి ప్రయాణం చేయాలి.... దారిలో ఎక్కడా మీకు ఖర్జూరపు చెట్లుగానీ, మంచినీళ్ళుగానీ కనిపించవు....! అందుకే మేము. మీకు ఒకరోజుకు సరిపడా నీళ్ళు— ఇద్దిగా రొట్టెలు ఇస్తాం.... మీ దగ్గరున్న సొమ్ములో కొంత మాకివ్వాలి!!" అన్నాడా వ్యక్తి నింపాదిగా.

విశ్వనాథ్, ఇలాహీ ముఖం వంక చూశాడు వెంటనే! ఆ వ్యక్తి చూపులు తన గుర్రం మెడపై వున్న సంచులపై పడడం చూసి, ఇలాహీ కళ్ళల్లో ఎర్రజీరలు ప్రత్యక్షమయ్యాయి కోపంతో....

ఆ వ్యక్తి చెప్పాడు "బలవంతం ఏమీ లేదు! మీ క్షేమమే లేనే అలా తప్పుకోండి. లేదంటే మా తోవన మేం పోతాం—మీకు నీళ్ళూ, ఆహారం ఒకరోజుకు సరిపడా ఇవ్వాలంటే, మేము, ప్రాణాలకు తెగించి ఈ పని చేస్తున్నట్టు లెక్క!"

"మావద్ద అసలు డబ్బుంటేకదా మీకివ్వడానికి?" అన్నాడు విశ్వనాథ్ మామూలుగా.

నవ్వాడా వ్యక్తి, "మీరు నన్ను మభ్యపెట్టలేరు. చిరిగిన ఆ సంచిలోనుండి నోట్లు కనబడుతూనే వున్నాయి

నాకు! అయినా ప్రాణాలకంటే మీకు డబ్బే ముఖ్యమా?"

అన్నాడు.

అప్పుడు అర్థమయింది ఇలాహీ, విశ్వనాథ్ లకు, ఆ వ్యక్తి డబ్బు ఇవ్వాలంటూ అంత స్పష్టంగా ఎలా చెప్ప గలిగాడో! ఇలాహీ ముందుకు వంగి కుడివైపు సంచిని తడిమి చూశాడు... సహానా గ్రామంలో బందిపోట్ల బారి నుండి తప్పించుకొని వచ్చినప్పుడు, ఏదో తగిలి సంచికి ఏర్పడిన చిరుగు అతడి చేతికి తగిలింది.

"సరే! ఇస్తాం డబ్బు" చెప్పాడు ఇలాహీ.

సంచులు పైకి తీసి; వాటిలో నుండి కొన్ని నోట్ల కట్టలు బయటికి తీశాడు.

ఆ వ్యక్తి సైగ చేయడంతో అతడి ప్రక్కనున్నవాడొకడు, ఒంటెమీద నుండి తాడు నిచ్చెన ద్వారా క్రిందికి దిగాడు! మిగతా వాళ్ళు మెల్లగా మాట్లాడుకొంటూ చూస్తున్నారు. ముందు చెక్క బండిలో నుండి ఇద్దరు ముగ్గురు స్త్రీలు, పిల్లలు పరదాను కొద్దిగా తొలగించి చూస్తున్నారు.

ఇలాహీ రెండు చేతులనిండా వున్న నోట్లకట్టలు క్రిందికి దిగినవాడికి అందించాడు.... అతడికి గుర్రం జీనుకున్న కత్తి చటుక్కున దూసి, ఒంటెపై వ్యక్తి తలను, తెగ నరకాలన్నంత కసిగా వుంది!

కట్టలు అందుకొన్నవాడు, తన నడుముకు చుట్టుకున్న గుడ్డతీసి కట్టలు అందులో మూటగట్టి, పైనున్న ఆ వ్యక్తి వద్దకు విసిరాడు. అతడు దాన్ని భద్రంగా అందుకొని ఒకసారి విప్పి చూసి, తృప్తి పడ్డట్టే కనిపించాడు!?!

తర్వాత ఆ వ్యక్తి సైగ చేయడంతో, క్రిందకు దిగిన వాడు ముందు ఆగివున్న చెక్క బండి వద్దకు వెళ్ళాడు.

పరదా తొలగించి బండిలో ఎత్తుగా ఏవో సామాను
మధ్య వున్న పెద్దరేకు మంచినీటి డ్రమ్ముకున్న కొళాయి
విప్పి, జాగ్రత్తగా ఒక లావాటి సొరకాయ బొర్రలో
నిండా నీళ్ళు పట్టి మూతి బిగించి ఇలాహీకి అందిం
చాడు.

ఇలాహీ త్వరగా మూత తెరిచి కొద్దిగా గొంతు
తడుపుకొని విశ్వనాథ్ కు అందించాడు. వాడు మళ్ళీవచ్చి
కొన్ని రొట్టెలు కట్టివున్న పంచులు చెరొకటి ఇచ్చాడు.
ఖర్జూరపు పళ్ళు తిని వుండడంవల్ల యిద్దరికి ఆకలిలేదు.
రొట్టెల్ని భద్రపరిచారు.

విశ్వనాథ్ నీళ్ళు త్రాగడం పూర్తిచేసి, బొర్ర
మూతి బిగించి దాని మూతి అంచుకు గొలుసులా కట్టిన
తాడు ఆధారంతో గుర్రం జీనుకు తగిలించాడు దానిని!

అప్పటికి మసకచీకటి పడింది.

జోరా—ఇలాహీ, విశ్వనాథ్ లు అక్కడ నుండి
ప్రయాణించవలసిన మార్గాన్ని చూపించాడు! ఇద్దరూ
తమ గుర్రాలను యెక్కి వెళ్ళడానికి సిద్ధపడ్డారు! జోరా
తమ బృందాన్ని బయల్దేరదీశాడు! వాళ్ళు ఎడంచేతి
వైపూ ఇలాహీ, విశ్వనాథ్ లు తిన్నగానూ ప్రయాణ
మయ్యారు.

ఎత్తుగా వున్న యిసుకతిన్నెను అధిరోహించాయి
గుర్రాలు....వాలుగా క్రిందికి దిగసాగాయి. అక్కడ
ప్రదేశమంతా యెగుడుదిగుడుగా వున్న చిన్న చిన్న
యిసుకతిన్నెల మయంగా వుంది....

పదినిమిషాలు గడిచాయి....అకస్మాత్తుగా "అబ్బా!"
అంటూ అర్చాడు ఇలాహీ? విశ్వనాథ్ ఉలిక్కిపడి తల

తిప్పాడు!? గుర్రంమీద ఇలాహీ ముందుకు వంగివున్నాడు! విశ్వనాథ్ చూస్తూండగానే అతడు గుర్రంమీద నుండి జారిపడి ఆ యిసుక తిన్నెపై నుండి మూలుగుతూ క్రిందికి దొర్లి పోయాడు.

విశ్వనాథ్‌కు యేమీ అర్థం కావడంలేదు. "ఇలాహీ! ఇలాహీ యేమయింది!?" అంటూ బిగ్గరగా అడుగుతూ, క్రిందికి దిగి నిశ్చేష్టుడైపోయాడు!??

ఇలాహీ గుర్రానికి ఎడంవైపు మెడపై చీకట్లో కలసిపోయిన నల్లటి త్రాచు పాకుతోంది, సంచులలో నుండి....

చటుక్కున తన గుర్రం జీనులో నుండి కత్తి అందుకొని, పామును క్రిందికి విదిలించాడు విశ్వనాథ్. క్రింద యిసుకలో పడినవెంటనే దాన్ని ముక్కలుగా నరికాడు.

వెంటనే యేదో అనుమానం వచ్చిందతడికి. తన గుర్రం జీనును కత్తితో మెల్లగా విడదీశాడు.... అక్కడ తీగల్లాంటి రెండు మూడు తాళ్ళ పక్కకు తప్పుకొని, సన్నగా ఉన్న నల్లటి మరో త్రాచుపాము వెలుపలికి వచ్చింది బుసకొడుతూ! దాన్ని కూడా క్రిందకు దులిపి చంపాడు. ఇలాహీ మూలుగు వినబడుతోంది.. చురుగ్గా కదిలాడు, విశ్వనాథ్ అటువైపు!

ఎడంకాలు చచ్చుబడినట్టు ప్రక్కకు వ్రేలాడేసి, చేతులు కాలిపై వేసి నొక్కుకొంటూ మూలుగుతున్నాడు ఇలాహీ. అతడి పెదవుల చివర్ల నుండి తెల్లటి నురుగు వస్తూంది. పాము ఇలాహీకి కాలిమీద కాటేసిందని గ్రహించాడు." ఇలాహీ.... ఇలాహీ'!" కదిపాడు విశ్వనాథ్.

ఆ చీకట్లో ఇలాహీ కళ్ళు ఆరిపోతున్న కొవ్వొత్తుల్లా మసగ్గా మెరుస్తోన్నాయి....

విశ్వనాథ్ అతడి భుజాలమీద చేతులువేసి పట్టుకొని మళ్ళీ పిలిచాడు. మాట్లాడాలని ప్రయత్నించినా మాట రావడం లేదు ఇలాహీ నోటినుండి! అతడి కళ్ళు నిస్తేజ మయ్యాయి. శరీరం చలనరహితమయ్యింది. త్రాచుపాము విషం క్షణాల్లో పనిచేస్తుందని తెలిసినవాడు కనుక విశ్వ నాథ్ మరే ప్రయత్నమూ చేయలేదు....

చల్లగా కట్టెలా తగిలింది ఇలాహీ శరీరం. అతడు మరణించాడని అర్థమయింది విశ్వనాథ్ కు—ఇంతలో, అడుగుల చప్పుడు వినిపించడంతో తలెత్తి చూశాడు.

మొత్తం మూడు ఆకారాలు వస్తున్నాయి అతడి వైపు! వాళ్ళ చేతుల్లో కత్తులు కొద్దిగా తెల్లగా కనిపి స్తున్నాయి. దగ్గరకు రాగానే చూశాడు విశ్వనాథ్ వాళ్ళను?? ఒకడు జోరా—మిగతా ఇద్దరూ వాడి అను చరులు.

తామిద్దరినీ గుట్టుగా మట్టుపెట్టి, డబ్బంతా స్వంతం చేసుకోడానికి రొట్టెల సంచులలో పాముల ఏర్పాటు చేసింది వాళ్ళేనని ముందే గ్రహించాడు విశ్వనాథ్. కట్టలు తెంచుకొన్న కోపంతో, బిగ్గరగా అరుస్తూ విశ్వనాథ్ కత్తి యెత్తి వాళ్ళమీద కలబడ్డాడు! ప్రాణాలకు తెగించి ఉన్నాడతడు....అతడి ధాటికి వాళ్ళు నిట్టుకోలేక పోయారు.

జోరా, మరొక అనుచరుడు ఒళ్ళంతా రక్తాలు కారుతూ అక్కడికక్కడే మరణించారు. మూడవవాడు భయంతో పారిపోయాడు.

విశ్వనాథ్ చాలాసేపు అక్కడే ఆగాడు....ఇలాపీ గుర్రంమీది సంచుల్ని క్రిందికి దింపి పూర్తిగా పరిశీలించాడు లోపల! ప్రమాదం లేదని నిర్ధారించుకొన్నాక సంచుల్ని తన గుర్రంమీద వేశాడు.

తర్వాత రొట్టెలు పారేసి మంచినీరు భద్రం చేసుకొని, గుర్రాన్ని యొక్క అదిలిస్తూ పరిగెత్తించాడు విశ్వనాథ్....

* * *

ఉదయమయ్యింది—

రాత్రి నుండి నిర్విరామంగా ప్రయాణిస్తున్నాడు విశ్వనాథ్! అతడికి తాను వెళ్ళే మార్గంపై ఏ మాత్రం నమ్మకం లేదు! జోరా డబ్బుకోసం తమను నమ్మకద్రోహం చేశాడు...పాములు ఏర్పాటు చేసి తమను చంపే ప్రయత్నం చేశాడు!! అలాంటివాడు చెప్పిన దారి నిజమైనదన్న నమ్మకం విశ్వనాథ్ కు లేదు!

ఎండవేడి పెరుగుతోంది....దూరంగా చూసి మెడ పైకెత్తాడు విశ్వనాథ్!

రెండు ట్రక్కులు ముందుకు దూసుకొని వస్తోన్నాయి. పోలీస్ ట్రక్కులవి!!

అతడి వెన్ను జలదరించింది భయంతో! కళ్ళెం పట్టుకొన్న చేతులు అప్రయత్నంగా వణికాయి!

గుర్రాన్ని ఎడంవైపుకు తిప్పాడు.

రాజస్థాన్ ప్రత్యేక పోలీసుదళం ఉపయోగించే ట్రక్కులవి! దగ్గరవుతున్నాయి వేగంగా....

ఒళ్ళంతా చెమటలు కారుతున్న విశ్వనాథ్ కు, దైలో రానా సిటీలో తనను అనుమానించిన ఇన్ స్పెక్టర్ గుర్తుకు

వచ్చాడు....ట్రక్కులలో నుండి గాలిలోనికి కాల్పులు జరుపుతున్నారు పోలీసులు....తప్పించుకోడానికి ప్రయత్నిస్తే, పోలీసుల రైఫిల్ తూటాలు తన శరీరంలోనికి నిర్దాక్షిణ్యంగా ప్రవేశిస్తాయని విశ్వనాథ్ కు తెలుసు!

ఇక, తాను పోలీసులకు లొంగిపోక తప్పదని గ్రహించి, ఆగిపోయాడు విశ్వనాథ్....

—: అయిపోయింది :—